

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/743/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210495
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210495.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/93/2012-55 zo dňa 27. februára 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 6C/93/2012-55 zo dňa 27.02.2014 žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 990 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako exekučného súdu, v dôsledku rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné atribúty vzniku zodpovednostného právneho vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (tvrdeným v žalobe), ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. S poukazom na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd konal vo veci vednej pod sp. zn. 8Er/694/2009 plynulo a bez zbytočných prieťahov.

Citujúc ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 05. 2010, dospel súd k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 18 mesiacov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 17.09.2009 a poverenie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 15.12.2009. Mal zato, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002). Vzhľadom na to, že exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok, rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia

a vykonateľnosti exekučného titulu, si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, prihliadajúc ku skutočnosti, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah. Na uvedenú skutočnosť reagoval zákonodarca aj následnou právnou úpravou ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď vylúčil aplikáciu ustanovenia o lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípadoch, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Súd mal v konaní preukázané, že doba uplynutá od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia na vykonanie exekúcie, zohľadniac najmä charakter exekučného titulu, aj vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie (keď prílohou žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebol spis príslušného rozhodcovského súdu, ani zmluva o úvere, ktorá bola následne exekučným súdom od súdneho exekútora žiadaná), najmä zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu, nie je takej povahy a rozsahu, aby bolo možné konštatovať žalobcom tvrdené porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca v konaní nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody v sume 125 eur. Nepreukázal vynaloženie sumy 70 eur na správu vymáhanej pohľadávky, nekonkretizoval z čoho uvedená suma pozostáva, kedy a akým spôsobom uvedený náklad vznikol. Rovnako netvrdil, ani nepreukázal, uvedené skutočnosti vo vzťahu k uplatneným nákladom na udržiavanie a správu informačného systému a na administratívne spracovanie textov urgencií, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním či kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Neoznačil a ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by vykonanie uvedených úkonov preukazoval. Žalobca si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach.

Žalobca taktiež nepreukázal skutočnosti tvrdené v žalobe ako dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 990 eur. Nepreukázal, že v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, resp. k insolvenčii povinného. Netvrdil, ani nepreukázal, aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy a v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate a akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 151 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že žalovaný ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania síce uplatnil, avšak tieto nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote. Nakoľko tieto nevyplývajú ani zo spisu žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 O. s. p.. K jednotlivým dôvodom odvolania bližšie uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti, ako aj jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. On však riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody pre tento postup, z ktorého dôvodu nemohol súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Pokiaľ tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, a teda v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania, z ktorého dôvodu je meritórne rozhodnutie predčasné.

Okresný súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Okresný súd, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p.

Žalobca ďalej tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. a skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. V odôvodnení rozhodnutia sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavov v súvislosti s urgenciami. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Uviedol, že hodlal v konaní pred súdom predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu, ktoré mu bolo riadne doručené, písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a prejednávanú vec aj správne právne posúdil, i keď nie všetky skutkové závery okresného súdu sú správne, čo však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc z uvedeného odvolacie námietky žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

V prvom rade odvolací súd v súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v priebehu konania na výzvu súdu (zaslanej žalobcovi vzhľadom na skutočnosti uvedené v žalobnom návrhu) uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 10 spisu). Okresný súd napriek tomu podľa § 16 ods. 1 O. s. p. predložil vec na rozhodnutie nadriadenému súdu. O skutočnostiach oznámených žalobcom v žalobnom návrhu, pre ktoré mala byť konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, teda rozhodol Krajský súd v Žiline, a to uznesením č. k. 8NcC/87/2013-21 zo dňa 14.02.2013, ktorým rozhodol o vylúčení sudkyň JUDr. Ivety Žiškovéj (ktorá bola pôvodnou zákonnou sudkyňou v danej veci) a JUDr. Jany Haluškovéj z prejednávania a rozhodovania danej veci, ostatných sudcov, medzi nimi JUDr. Evu Uličnú, ktorá sa následne stala zákonnou sudkyňou

vo veci, z prejednávania a rozhodovania veci nevytlúčil. Uznesenie krajského súdu bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 02. 09. 2013 (č. I. 28 pv spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikčná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 27.02.2014. Splnomocnený zástupca žalobcu a žalobca prevzali predvolanie na dané pojednávanie dňa 13.02.2014 (č. I. 35 pv spisu), na pojednávanie sa však nedostavili, pričom svoju neprítomnosť riadne a včas, vážnymi dôvodmi neospravedlnili. Je zrejmé, že žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia, bez toho, aby svoju neprítomnosť vôbec ospravedlnili. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 27.02.2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a nemal možnosť vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastňou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/694/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). I keď z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo vyjadrenie žalovaného (doručené súdu dňa 13.02.2014), zaslané žalobcovi, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením žalovaného, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného, ale i z návrhu žalovaného na spojenie vecí na základe žalobných návrhov zo dňa 17.09.2012 a 21.09.2012 /č. I. 31 spisu/, ktorý bol žalobcovi doručený spolu s predvolaním na pojednávanie), z ktorého dôvodu nie je námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených

z exekučného spisu, ktorý oboznámil v rámci dokazovania a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Uvedené tvrdenie žalobcu nie je správne. Okresný súd o návrhu na prerušenie konania v danej veci nerozhodoval, nakoľko žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Vo vzťahu k meritu veci žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote.

V nadväznosti na uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd konštatoval dodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia v exekučnom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že rozhodnutie okresného súdu bolo založené na nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v existencii prietahov v exekučnom konaní, keď tvrdenie žalobcu o tom, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol s omeškaním viac ako 18 mesiacov sa ukázalo ako nepravdivé. Prvostupňový súd teda nekonštatoval, že by lehota na vydanie poverenia v exekučnom konaní bola dodržaná, ale dospel k záveru, že nie je možné konštatovať porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote práve v spojení s porušením práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotný žalobca v žalobnom návrhu náležite nerozlišuje medzi dvoma odlišnými konaniami napĺňajúcimi charakter nesprávneho úradného postupu, a to nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prietahy v konaní. Tieto konania totiž nemožno vždy stotožňovať (ako to robí v danom prípade žalobca), keď samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty ešte neznamená automaticky prietahy v konaní. Tu odvolací súd, rovnako ako okresný súd, poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/2002, I. ÚS 70/2002, I. ÚS 16/2002, I. ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty totiž nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, ako to správne urobil v tomto konaní aj okresný súd.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa však odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade k nesprávne úradnému postupu okresného súdu došlo. Tento však nespočíval v zbytočných prietahoch v konaní, ale v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010 (t. j. účinného ku dňu začatia exekučného konania) ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.

Z citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že pokiaľ okresný súd na základe žiadosti súdneho exekútora vydal poverenie na vykonanie exekúcie (a teda zrejme nezistil rozpor so zákonom), bolo jeho povinnosťou rozhodnúť o tejto žiadosti v lehote 15 dní od jej doručenia. Pokiaľ tomu tak nebolo, došlo zo strany exekučného súdu k nesprávne úradnému postupu, ktorým je v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. i nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Ako správne zistil okresný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v danom prípade súdnym exekútorom na súde podaná dňa 17.09.2009, k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie

došlo dňa 15.12.2009, teda po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty. V tejto súvislosti však nemožno obísť bez povšimnutia skutočnosť, že k oneskorenému vydaniu poverenia došlo aj v dôsledku ignorovania výzvy súdu zo strany oprávneného (v tomto konaní žalobcu) na predloženie listín potrebných k posúdeniu súladu návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia a exekučného titulu (ktorým bol v danom prípade rozhodcovský rozsudok) so zákonom. Je teda zrejmé, že i žalobca, ktorý ako účastník konania majúci právny záujem na výsledku konania bol povinný poskytnúť súdu náležitú súčinnosť, ktorú však na výzvu súdu neposkytol, sa svojim konaním spolupodieľal na oneskorenom rozhodnutí súdu.

Samotný záver odvolacieho súdu o tom, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu došlo však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Ako správne konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí, medzi podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. patrí nielen nesprávny úradný postup, ale aj vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody). Tieto podmienky musia byť pritom splnené kumulatívne, preto v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je zodpovednosť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. daná.

Pokiaľ ide o vznik škody, okresný súd sa (napriek tomu, že nekonštatoval nesprávny úradný postup súdu v exekučnej veci) zaoberal aj ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi žalobcom tvrdným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom škody. Okresný súd svoje rozhodnutie v tomto smere náležite odôvodnil, majúc zato, že žalobca nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, ani príčinný vzťah medzi ním tvrdnou škodou a postupom exekučného súdu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podrobné argumenty vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam, ako aj vo vzťahu k nepreukázaniu existencie nemajetkovej ujmy, s ktorými argumentmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov, vzhľadom na to, že v danom prípade neboli splnené všetky podmienky vyžadované pre vznik zodpovednosti žalovaného podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zamietnutie žaloby žalobcu dôvodné, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, tento si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací súd hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.